

Una experiència inoblidable per als alumnes de l'IES Pou Clar

Entre el 3 i el 6 de maig de 2019 la **Federació Valenciana de Municipis i Províncies** va organitzar una estada d'estudiants a un camp de concentració i extermini, perquè coneguen i puguen transmetre l'horror viscut allí. Va comptar amb la col·laboració d'**AMICAL**, de l'**Ajuntament d'Ontinyent** i amb el suport de la **Conselleria de Justícia**.

Amb els alumnes, es van desplaçar J. Torró com a representant municipal de la comissió de la Recuperació de la Memòria Democràtica d'Ontinyent i Immaculada Pla, per part de l'institut Pou Clar.

En conjunt, en l'estada hi van participar cinc municipis de la nostra Comunitat (Vila-real, Borriana, Elda, Alzira i Ontinyent) amb 25 estudiants, cinc professors i quatre representants municipals.

Esta és la crònica de l'estada narrada pels propis alumnes:

Visitar un camp de concentració a l'actualitat és una activitat important que hem de realitzar per conèixer amb profunditat tots els horrors que allí es van cometre, i no deixar en l'oblit totes aquelles víctimes deportades als camps de concentració, entre elles, els espanyols republicans que van lluitar contra el feixisme a Espanya, buscant així la llibertat.

Amb aquests objectius, el viatge ens ha permès conèixer la nostra història per no tornar a repetir-la, evitant així conductes feixistes a l'actualitat que atempten contra la humanitat.

D'altra banda, el que més em va impressionar del viatge van ser els túnels d'Ebensee, ja que són impactants les condicions infrahumanes i obscures en què els presoners del camp d'Ebensee eren sotmesos a treballar.

Alba Ortiz Benavent

En primer lloc, al visitar Gusen, empatitzes i t'adones del sofriment de totes les famílies afectades. En este lloc, els familiars o amics commemoren, entre altres, a tots els republicans que van ser assassinats per la seua lluita constant a favor de la llibertat i per la dignitat humana. Era impossible no emocionar-te amb totes aquelles fotos i recordatoris que reflectien l'anhel i el dolor de les famílies i amics de totes les víctimes de la barbàrie nazi, homenatjades en aquell memorial.

D'altra banda, el que més em va impactar de Mauthausen, va ser la seua infraestructura; a mesura que anaves caminant i veies els filats, les barraques, les càmeres de gas, les dutxes... t'adonaves de les condicions infrahumanes a les que les víctimes estaven sotmeses i et pares a reflexionar del que els sers humans som capaços d'arribar a fer i fins a quin extrem som capaços de dur-ho a terme per aconseguir un objectiu.

Crec que és important que es conserven estos llocs, no solament per mantenir la memòria de les víctimes; sinó per recordar i aprendre dels erros del passat -ja que la història no es pot esborrar- per no tornar-los a repetir i per analitzar el nostre present i la nostra ideologia i compara-la amb doctrines o etapes del passat i comprovar que els nostres objectius no afecten la llibertat i els drets humans.

Paula Muñoz Pastor

EMOCIONS I SENTIMENTS

Contrast d'emocions i sentiments. Nervis des del primer moment a l'hora de passar els controls de l'aeroport. Incertesa de saber què va a passar en els pròxims quatre dies però al cap d'un moment ja en l'avió, amb moltes ganes i sense recordar la son que teníem. Més espera a l'aeroport i més acumulació de ganes. Per fi a Àustria, ací començava la nostra aventura. Expectació en primera instància al voler els paisatges que ens dedicava el territori austríac. El cansament ja pesava en els nostres cossos, però encara quedava per viure el millor moment del dia. Emoció als nostres cors al voler les banderes republicanes a l'estació del tren de Mauthausen. Ganes de parlar amb la resta d'alumnes que com nosaltres anaven amb el propòsit de prendre consciència del que allí algun dia es va fer. Hora de sopar i moltes ganes de dormir i quan ja per fi érem a l'hotel, vam tindre la primera presa de contacte amb altres alumnes, però el cansament no ens va deixar passar una bona estona per conèixer-nos.

Segon dia; era hora de visitar els túnels de Ebeense, sentiment de fredor... no pel fred que fa en Àustria; sinó per les coses que ens van contar del que allí es feia amb les persones. Continuaven les nostres ganes per conèixer als nostres companys d'aventura. Pell eriçada amb la cançó de Bella Ciao. Sentiment de soledat visitant la cantera; soledat... rodejat de tanta gent. Del cansament ja ni ens recordàvem, no teníem temps perquè ja estàvem altra vegada en l'autobús camí al restaurant. Allí risses, risses i més risses rodejats de gent increïble i aquella nit si ens va donar temps de conèixer als nostres companys.

Tercer dia; actes d'homenatge, visita a Mauthausen i des d'aquell moment pressa de consciència. Ràbia, dolor i impotència en eixe ordre al saber que per on estàvem xafant havien mort milions de persones per ninguna raó aparent, sols pel simple motiu de no ser el que un grup considerava «perfecte». Última nit, moltes emocions contingudes però la nostra aventura s'acabava ja.

Quart dia, visita a Mauthausen i explicació de què en realitat allí va passar, testimonis, cambres de gas, crematoris, sales de tortura, presons que et feien plantejar-te fins quin extrem va arribar aquella gent per a poder cometre aquelles barbaritats.

Era hora de tornar a Espanya, a la nostra València i d'Àustria ens portàvem en la maleta tota la roba i tot el que havíem dut, però també carregàvem una experiència inoblidable i que mai més es tornarà a repetir. La nostra aventura es va acabar en l'aeroport de Manises. D'Àustria ens hem emportat amistats, rècords i ganes de transmetre el que vam aprendre perquè no es torne a repetir mai més.

Luis Pla Pérez

És molt complicat explicar les sensacions i sentiments viscuts al viatge a Àustria amb detall, així que faré una petita síntesi. Les emocions que aparegueren eren diverses: felicitat, tristesa, ràbia...

He nomenat la felicitat perquè estar present als actes i homenatges dedicats a les víctimes d'aquella desastre i veure tanta gent fent el mateix em va omplir d'alegria. A més a més, saber que tot el que ens han contat i hem vist després anem a transmetre al poble perquè es recorde és molt important. També, m'agradaria comentar que les amistats que van nàixer en este viatge ajudaren que el gaudirem més.

Per altra banda, vam patir sentiments contraris. Tristesa al posar-se en la pell de les víctimes empatitzant en la situació i imaginant una vida allí. Vaig patir molt el sentiment de ràbia o impotència al no entendre com éssers humans arribaren a eixe extrem, executant projectes que destruïren la humanitat. Per esta raó és tant important el fet de conscienciar a la gent per a procurar que no passe el mateix o alguna cosa pareguda, i com a alumna que ha pogut gaudir d'este viatge hem compromet (junt als meus companys) a transmetre tot el que ens van dir i el que vam sentir a tothom.

Carmen Barranco Herrero

Primer de tot, no crec que puga transmetre al complet tot el viscut aquells quatre dies a Àustria, ja que jo abans, per molt que llegira o mirara vídeos d'impressions a l'entrar a un camp de concentració, no era capaç d'imaginar-me el que realment es sentia dins.

Per a mi, ha sigut una sensació completament nova, però molt dura de vegades. Primer vam visitar els túnels d'Ebensee, els quals van cavar els propis deportats, allí els nazis deixaven totes les armes i el que hem va impactar és que per a fer els túnels utilitzaven bombes, que moltes vegades acabaven amb la vida d'alguns presos ja que no avisaven de quan les tiraven .

Després vam anar a la ciutat de Gussen, on no queda res del camp de concentració, sols un crematori, i es manté perquè un retor el va comprar perquè dos dels seus familiars van morir allí. Hem va paréixer estrany com havia sigut possible que la gent poguera construir tota una ciutat damunt de les ruïnes d'un camp de concentració on es va matar mils de persones, sols per a intentar amagar o oblidar tot el que es va fer, segons ens van explicar.

Finalment, vam visitar el camp de concentració de Mauthausen tres dies seguits. El primer dia, sol el vam veure un poc per fora i ens van ensenyar “ l'escala de la mort ”, que és una de les coses que més hem va xocar.

El segon dia, es van dur a terme els homenatges en honor a tots els deportats, per a mi, va ser un dels millors dies i dels més impactants, pel fet d'haver pujat la famosa “escala de la mort” de Mauthausen i per haver pogut parlar amb un deportat de Cracòvia.

El camp de concentració hem va xocar, ja que, com en la major part d'Àustria, el paisatge és preciós, però de seguida te n'adones de les brutalitats que s'han dut a terme en el mateix sòl que tu estàs xafant, i és una sensació d'impotència i de culpabilitat, pel fet de saber que l'ésser humà, haja sigut possible d'arribar a aquell punt de deshumanització.

A banda de tota l'experiència de visitar un camp de concentració, també hem quede amb totes les persones d'altres pobles que he conegut i amb tots els moments magnífics que he gaudit tant amb vosaltres, Carmen, Alba, Paula, Luis, Imma i Joan, moltíssimes gràcies d'haver fet d'este viatge, una experiència inoblidable.

Àngela Sanfèlix Cambra

Si entreu en aquest enllaç podreu veure el vídeo realitzat per Joan Josep Torró Martínez:
Estada d'estudiants a Mauthausen del 3 al 6 de maig de 2019:

<https://www.youtube.com/watch?v=ZHYcwrHTo8g&feature=youtu.be>

Viatge a Mauthausen organitzat per la **FVMP** i la **Conselleria de Justícia**, Administracions Públiques i Reformes Democràtiques amb la col·laboració de l'**AMICAL** i el suport de l'**Ajuntament d'Ontinyent**.